Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 552 van 4 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat P. DELGRANGE**
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 29 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

"*A. Feitenrelaas*

U verklaart een Soedanees staatsburger te zijn, behorende tot de Nuba-Koalib etnie en het Islamitische geloof, en op […] december 1988 geboren te Dar Kaka (Nuba-gebergte, Zuid-Kordofan, Soedan). U liep school tot de achtste graad, en werkte als handelaar en in de goudmijn.

Naar aanleiding van het conflict in Zuid-Kordofan, vluchtte uw familie, toen u drie jaar oud was naar Dar Naimwijk in Port Sudan. Hier heerste echter een conflict tussen Nuba en Beni Amer, die ook gesteund werden door de overheid. U werd gedwongen om tweemaal te verhuizen, omdat uw huis in beslag werd genomen door Beni Amer.

In 2012 kon u aan een arrestatie/mishandeling door een groep Arabische mannen ontsnappen. Omwille van deze onrust, besloot u in 2013 te verhuizen naar 'de driehoek,' aan de grens met Libië. U ging er werken in

de goudmijnen. In 2016, verliet u deze plaats en Soedan, omdat de RSF (Rapid Support Forces) ook hier aanvallen uitvoerden.

In maart 2017 bent u aangekomen in België. In die tijd wilden de meeste Soedanezen naar het Verenigd Koninkrijk gaan, en sommige Soedanezen werden toen ook van België terug naar Soedan gebracht. U trachtte ook naar het Verenigd Koninkrijk te reizen.

Op 10/05/2019 werd u door de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, veroordeeld tot een gevangenisstraf van negen maanden, een geldboete van 800 euro voor het onrechtmatig binnendringen in een havengebied met verzwarende omstandigheden, en illegaal verblijf.

In 2021, werd het familiehuis in Port Sudan afgebrand door Beni Amer leden.

Op 12/12/2018 werd u door de Franstalige rechtbank van eerste aanleg veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar (met uitstel van drie jaar voor het gedeelte dat de voorhechtenis overschrijdt) en een boete van 360 000 euro. U werd veroordeeld voor mensensmokkel met verzwarende omstandigheden, en deelname aan een criminele organisatie. Het openbaar ministerie ging in beroep tegen dit vonnis. Op 26/05/2021 oordeelde het Hof van Beroep van Brussel tot een gevangenisstraf van 18 maanden, met uitstel voor een periode van 3 jaar voor de helft van de gevangenisstraf, en een geldboete van 240.000 euro, met uitstel voor een periode van een jaar.

Op 08/02/2022 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 11/10/2022 werd u door de Franstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 maanden en een boete van 8000 euro, met uitstel voor een periode van drie jaar, voor het bezit en verkoop van drugs.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud te worden vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dit om onderstaande redenen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat u op 26/05/2021 definitief veroordeeld werd door het Hof van Beroep van Brussel tot 18 maanden gevangenisstraf en een geldboete van 240.000 euro, beide met (gedeeltelijke) uitstel.

Artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan weigeren indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Een bijzonder ernstig misdrijf is een misdrijf dat gezien de specifieke kenmerken ervan van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde het meest aantasten. Er moet hierbij rekening worden gehouden met de (1) op het misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk daarvoor opgelegde straf; (2) de aard van het misdrijf; (3) eventuele verzwarende of verzachtende omstandigheden; (4) de vraag of het misdrijf opzettelijk is gepleegd, (5) de aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade; (6) de voor de bestraffing van het misdrijf gevolgde procedure.

*Wat de **aard van het misdrijf** betreft, blijkt uit het arrest van het Hof van Beroep van Brussel dat u op 26/05/2021 schuldig werd bevonden voor mensenhandel tussen 7 mei 2017 en 23 december 2017, waarbij deze mensenhandel gepleegd werd tegen minderjarigen, waarbij misbruik werd gemaakt van de kwetsbare situatie van slachtoffers, waarbij het leven van de slachtoffers in gevaar werd gebracht, en dit in het kader van een gebruikelijke activiteit en binnen een criminele vereniging (arrest van Hof van Beroep Brussel dd. 26/05/2021, p. 38). Uit de feitenvaststelling blijkt dat personen in illegaal verblijf die wensten naar het Verenigd Koninkrijk te reizen, telefonisch contact opnamen met mensen binnen het netwerk, na*

onderhandeling over de prijs (variërend van een paar honderd tot 2500 euro) werd een ontmoeting in het station geregeld. Van daaruit werden ze dan naar parkeerplaatsen gebracht. Een andere smokkelaar bracht hen dan aan boord van een vrachtwagen en sloot de deur achter hen (vonnis rechtbank van eerste aanleg Brussel dd. 12/12/2018, p. 20). Uit het telefonisch onderzoek bleek dat u zelf zo een 79 keer aanwezig was op de snelwegparking, en uit het politioneel onderzoek bleek u ook aanwezig in het station om slachtoffers te begeleiden (vonnis rechtbank van eerste aanleg Brussel dd. 12/12/2018, p. 28-29). U was zelf ook vertrek kandidaat. U gaf zelf aan dat u soms 50 of 60 euro kreeg voor uw rol als gids, en uit het dossier bleek ook dat u regelmatig in contact stond met de andere veroordeelden in de zaak (vonnis rechtbank van eerste aanleg Brussel dd. 12/12/2018, p. 31-32).

Het Hof stelde vast dat er een constante modus operandi was waarmee jullie opereerden, vanaf de eerste contacten met de slachtoffers, de onderhandeling, en de manier waarop ze op vrachtwagens werden gezet. Het netwerk had zichzelf ook eigen parkeerplaatsen toegewezen en oefende daar een soort van exclusiviteit uit. Er werden ook onderling afspraken gemaakt tussen de smokkelaars. Het Hof oordeelde dat: "Bewuste en betaalde deelname aan het hierboven geschreven proces vormt ongetwijfeld deelname aan het misdrijf bedoeld in artikel 77bis van de wet van 15 december 1980, hetzij door het geven van instructies aan slachtoffers, door hen naar stations of parkeerplaatsen te rijden, door aan te geven in welke vrachtwagens zij moeten stappen, door de deuren achter hen te sluiten, de parkeersituatie te controleren, of het innen van geld of de borg van de slachtoffers. Het financiële voordeel dat het strafbaar feit met zich meebrengt kan niet alleen bestaan uit het verkrijgen van financiële middelen zelf maar ook uit het verlenen van voordelen in natura, zoals gratis reizen of een korting krijgen op het tarief. Zo maakte iedere deelnemer aan de hierboven beschreven modus operandi in verschillende mate deel uit van de keten van individuen die ervoor zorgden dat mensenhandel niet alleen kon bestaan en functioneren, maar ook dat deze onvermijdelijk werd voor alle potentiële slachtoffers." (arrest van Hof van Beroep Brussel dd. 26/05/2021, p. 33-34). Het Hof oordeelde dan ook, in navolging van de rechtbank van eerste aanleg, dat u schuldig was aan het plegen van deze feiten (arrest van Hof van Beroep Brussel dd. 26/05/2021, p. 38). Uit het arrest komt dan ook ontegensprekelijk naar voor dat het Hof van Beroep van Brussel van oordeel was dat er in uw hoofde sprake was van opzet.

In het arrest van het Hof van Beroep werden bovendien meerdere ***verzwarende omstandigheden*** *weerhouden en in rekening gebracht. Zo wees het Hof erop dat misbruik werd gemaakt van de kwetsbare toestand van de slachtoffers als gevolg van hun precaire administratieve en sociale toestand, waarbij het leven van de slachtoffers in gevaar werd gebracht. Verder werd er van het smokkelen van slachtoffers een gewoonte gemaakt en betrof het een daad van deelneming aan de bedrijvigheid van een vereniging van misdadigers (arrest van Hof van Beroep Brussel dd. 26/05/2021, p. 34).*

Betreffende de ***aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade*** *kan er gewezen worden op het feit dat mensensmokkel de openbare orde ondermijnt en de controle door de overheid op de mensen die zich op haar grondgebied bevinden, bemoeilijkt. Belangrijke, nauwelijks gekende en oncontroleerbare migratiestromen worden erdoor onderhouden, met alle gevolgen die zulks meebrengt voor de openbare orde en veiligheid en zelfs voor de financiële en materiële opvangcapaciteiten van de landen van bestemming. Mensensmokkel is een misdrijf dat gedijt op de wanhoop van mensen die koste wat kost hun land van herkomst willen ontvluchten, op zoek zijn naar een betere toekomst in een ander land en daar veel voor over hebben. De slachtoffers van mensensmokkel worden doorgaans in een volslagen marginaal bestaan gedropt, zonder middelen en zonder rechten. Zij zijn vaak niet bij machte om op een behoorlijke wijze in hun levensonderhoud te voorzien, waardoor ze in het illegale arbeidscircuit terechtkomen met economische uitbuiting en onmenselijke situaties tot gevolg. De omvang van de schade blijkt ook uit de vaststelling dat het Hof van Beroep u schuldig bevond voor de smokkel van dertig slachtoffers, op basis waarvan het bedrag van de u opgelegde geldboete werd bepaald (arrest van Hof van Beroep Brussel dd. 26/05/2021, p. 48).*

Wat de ***op het misdrijf gestelde straf betreft****, wijst het CGVS erop dat het misdrijf mensensmokkel luidens artikel 77bis van de Vreemdelingenwet wordt bestraft met een gevangenisstraf van een jaar tot vijf jaar en met geldboete van vijfhonderd euro tot vijftigduizend euro. Wanneer er sprake is van verzwarende omstandigheden wordt het misdrijf overeenkomstig artikel 77quater bestraft met een opsluiting van tien tot vijftien jaar en een geldboete van duizend euro tot honderdduizend euro, waarbij de boete zo veel keer wordt toegepast als er slachtoffers zijn.*

Het Hof van Beroep veroordeelde u tot een ***gevangenisstraf van 18 maanden*** *waarvan de helft met uitstel voor een periode van drie jaar, en een* ***geldboete van 240.000 euro****, met uitstel voor een jaar.*

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat de criminele vereniging waar u wetens en willens bij betrokken bent geweest, verantwoordelijk was voor internationale mensensmokkel waarbij snel en persoonlijk geldgewin werd nagestreefd ten koste van mensen die zich in een precaire situatie bevonden.

Gelet op hetgeen voorafgaat, meer bepaald de op het misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijke opgelegde straf, de aard van het misdrijf, de opzet en de aard en omvang van de veroorzaakte schade, is het CGVS van oordeel dat het misdrijf waarvoor u definitief veroordeeld werd, als bijzonder ernstig misdrijf kan gekwalificeerd worden.

De rechtspraak van het Hof van Justitie geeft verder aan dat het begrip "gevaar voor de samenleving" veronderstelt dat er sprake is van ***een reële (werkelijke), actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.*** *Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke bedreiging dient aldus rekening te worden gehouden met het persoonlijk gedrag van de verzoeker en met alle omstandigheden van het betrokken individuele geval (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C- 8/22, punt 47-65; HvJ 6 Juli 2023, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/ M.A.,C-402/22, punt 54; HvJ 6 Juli 2023, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl/AA, C- 663/21, punt 32). Voorts impliceert in het algemeen de vaststelling van een reële (werkelijke), actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving weliswaar dat bij verzoeker een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar het kan ook zijn dat het enkele feit van het gedrag in het verleden voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging (HvJ 6 Juli 2023, XXX/tegen commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C8/22, punt 83; HvJ 2 mei 2018, K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H. F./Belgische Staat, gevoegde zaken C-331/18 en C-366/16, punt 58). Hieromtrent heeft het Hof van Justitie in eerdere rechtspraak geoordeeld dat dit* ***onder meer het geval is wanneer het gedrag van de verzoeker aantoont dat hij van een houding getuigt die de in de artikelen 2 en 3 van het Verdrag van de Europese Unie bedoelde fundamentele waarden als de ·menselijke waardigheid en de ·mensenrechten aantast, wat op zich een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan opleveren*** *(mutatis mutandis HvJ 2 mei 2018, c.331/16 en C-366/16, punt·60). Deze rechtspraak heeft het Hof van Justitie weliswaar ontwikkeld in het kader van de Burgerschapsrichtlijn, doch kan ook voor de toepassing van de interpretatie van de Kwalificatierichtlijn hiernaar verwezen worden, daar het Hof van Justitie eveneens verwijst naar voormeld arrest in punt 67 van zijn arrest in de zaak C-8/22 (zie in die zin ook RvV 8 februari 2024, nr. 301 288, nr. 301 289 en nr. 301 290). Het feit dat de verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf is eveneens van bijzonder belang, aangezien de Uniewetgever specifiek heeft verwezen naar het bestaan van een dergelijke veroordeling en deze, afhankelijk van de omstandigheden rond het plegen van dat misdrijf, kan bijdragen tot de vaststelling van het bestaan van een reële en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving (HvJ 6 -juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, punt 63). Verder blijkt dat hoe meer tijd er is verstreken tussen het tijdstip van de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf en de beslissing tot intrekking of weigering, des te meer rekening moet gehouden worden met ontwikkelingen die zich na het plegen van een dergelijk misdrijf hebben voorgedaan, om te bepalen of er op de dag waarop er uitspraak wordt gedaan over de eventuele intrekking of weigering van de vluchtelingenstatus sprake is van een reële en voldoende ernstige bedreiging (HvJ 6 juli 202.3, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, punt 64). Zo kunnen elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering van belang zijn bij de inschatting van de bedreiging (mutatis mutandis HvJ 13 september 2016, Alfredo Rendón Marln/Administración. del Estado, C-166/14, punt 65). De eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen kan echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving inhouden (mutatis mutandis HvJ mei 2018, K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H. F./Belgische Staat, gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16, ECLI:'EU:C:2018:296, punt 58).*

Het Hof van Beroep oordeelde de daden ***verwerpelijk, en indicatief voor een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en morele integriteit van anderen*** *(arrest van Hof van Beroep Brussel dd. 26/05/2021, p. 42). De* ***ernst van de daden*** *werd ook benadrukt door het feit dat ze gepleegd werden ten aanzien van mensen die bijzonder kwetsbaar zijn, zowel in hun levenspad als in hun toekomstperspectieven, die vaak niet over de meest basale goederen beschikken om in hun eigen basisbehoeften te voorzien. Het in gevaar brengen van deze mensen tijdens hun migratieproces, die geen andere keuze hebben dan een beroep doen op de diensten van smokkelaars is evenzeer onaanvaardbaar. Het gedrag van u en de andere veroordeelden vormt ontegensprekelijk een* ***ernstige schending van de openbare orde****, zelfs indien de individuele deelname aan de feiten beperkt of van korte duur is. Zonder deze schending zou er geen sprake zijn van mensenhandel (arrest van Hof van Beroep Brussel dd. 26/05/2021, p. 43).*

Uit voorgaande volgt reeds dat het geen twijfel lijdt dat de door u gestelde handelingen een zeer ernstige inbreuk op de fundamentele waarden van een moderne samenleving vormen en moreel verwerpelijk zijn.

Het feit dat u uw gevangenisstraf heeft uitgezeten voor bovengenoemde handelingen rechtvaardigt geenszins dat artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet op u moet worden toegepast. U maakte misbruik van de bijzonder kwetsbare situatie van de slachtoffers die zich in een precaire situatie bevonden. Uw gedrag getuigt van een immorele ingesteldheid alsook een ernstig gebrek aan normbesef en respect voor zowel andere mensen als de Belgische wetten. Rekening houdend met de incriminatieperiode van 7 mei 2017 tot 23 december 2017, waarin u zich meerdere keren inliet met mensensmokkel, het lucratief karakter van de feiten, en het feit dat u ook nog meerdere keren opnieuw werd veroordeeld, kan het risico op recidive naar mening van het CGVS niet uitgesloten worden. Na uw eerste veroordeling door de rechtbank van eerste aanleg van Brussel in 2018, hebt u nog twee nieuwe veroordelingen opgelopen, in 2019 en 2022, waarvoor u ook telkens een gevangenisstraf opgelegd kreeg. Het CGVS merkt tevens op dat u, volgens uw verklaringen, op het moment van het persoonlijk onderhoud nog steeds illegaal de medicatie Tramadol kocht (CGVS, p. 8). Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden en voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren. Zonder enige erkenning van de ernst van de feiten, noch de wil om te verbeteren, kan niet worden uitgesloten dat u dergelijk gedrag niet zal herhalen. Gezien voorgaande vormt u een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving.

U brengt geen concrete elementen aan die erop wijzen dat u tot inkeer bent gekomen. Evenmin is er sprake van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u gewezen op de mogelijke toepassing van artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet. U werd gevraagd toe te lichten op grond waarvan u meent geen werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving te vormen. U verklaarde dat de tijd in het opvangcentrum aantoont dat u leerde uit uw fouten en dat u wilt veranderen (CGVS, p. 12). De eerste stap die u daartoe nam is dat u stopte met alcohol en drugs, en u weet dat u nadien moet werken om een stabiel leven te hebben (CGVS, p. 12). Het gegeven dat u zich wilt integreren in België is echter geen element dat erop wijst dat u actueel geen werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving vormt.

Nadat het CGVS heeft vastgesteld dat aan de twee cumulatieve voorwaarden om tot intrekking of weigering van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan is voldaan, dient ten slotte het evenredigheidsbeginsel in acht te worden genomen. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het evenredigheidsbeginsel inhoudt dat de bedreiging die een verzoeker vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt, moet worden afgewogen tegen de rechten die overeenkomstig deze richtlijn moeten worden gewaarborgd aan personen die voldoen aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d), van die richtlijn teneinde te bepalen of de vaststelling van een in artikel 14, lid 4, onder b), van die richtlijn bedoelde maatregel een aan die bedreiging evenredige maatregel is. (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en · de staatlozen, C-8/22, punt 67; HvJ 6 juli 2023, Budesamt für Fremdenwesen und Asyl/A.A., C-663/21, punt 33).

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie is de lidstaat aan de verzoeker, niettegenstaande de weigering van zijn status, wel nog steeds verplicht om de vluchteling op zijn minst de in het Verdrag van Genève neergelegde rechten toe te kennen waarnaar in voornoemd artikel 14, lid 6, uitdrukkelijk wordt verwezen, alsmede de in dat verdrag neergelegde rechten voor het genot waarvan geen rechtmatig verblijf is vereist (lawful stay of une résidence régulière), en dit onverminderd eventuele voorbehouden van de betrokken lidstaat uit hoofde van artikel 42, lid 1, van dat verdrag. Wat de rechten betreft die niet zijn opgesomd in artikel 14, lid 6 van voornoemde richtlijn, en waarvoor een rechtmatig verblijf vereist is, wijst het CGVS erop dat uit bewoordingen van de Vluchtelingenconventie blijkt dat dit de rechten betreft opgesomd in artikel 15 (recht van vereniging), artikel 17 (loonarbeid), artikel 18 (zelfstandige beroepen), artikel 19 (vrije beroepen), artikel 21 (huisvesting), artikel 23 (ondersteuning van overheidswege), artikel 24 (arbeidswetgeving en sociale zekerheid), artikel 26 (bewegingsvrijheid), en artikel 28 (reisdocumenten). Aldus dient besloten te worden dat u nog steeds alle overige rechten vervat in de Vluchtelingenconventie en waarvoor geen rechtmatig verblijf vereist is, kan beschikken.

Dient er echter eveneens op gewezen te worden dat de weigering van de vluchtelingenstatus geen afbreuk doet aan de verplichting van de Belgische staat om de relevante bepalingen van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie na te leven. Het gaat onder meer om de verplichtingen die zijn neergelegd in artikel 7, dat ziet op de eerbiediging van het privéleven en het familie en gezinsleven, artikel 15, dat ziet op de vrijheid van beroep en het recht te werken, artikel 34, dat ziet op sociale zekerheid en sociale bijstand, en artikel 35, dat ziet op gezondheidszorg (HvJ 14 mei 2019, M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de. Vluchtelingen en de Staatlozen, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, punt 108-109).

Het CGVS wijst er verder op dat er nergens bepaald wordt dat de rechten en voordelen die moeten gewaarborgd worden aan de persoon die over de hoedanigheid van vluchteling beschikt, doch aan wie de status wordt ontzegd, uitsluitend kunnen worden of dienen te worden gevrijwaard door de commissaris-generaal. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat onderhavige beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus geen inmenging in uw privé-, familie- of gezinsleven uitmaakt. Het is evenmin deze beslissing die maakt dat u niet gerechtigd bent om te werken in België, dan wel geen recht zou hebben op sociale zekerheid en bijstand, en gezondheidszorg, doch wel de geldende wetgeving ter zake waarvoor het CGVS niet bevoegd is.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u niet gehuwd bent en u in België geen duurzame relatie heeft. Evenmin heeft u in België minderjarige kinderen of andere familieleden (CGVS, p. 5). Tijdens het eerste jaar in het opvangcentrum zou u een maand naar school zijn geweest, maar door problemen ten gevolge van drank, drugs en een slaaptekort, kon u hier niet mee verder gaan (CGVS, p. 7). Nu u geen drugs meer gebruikt – naast dan Tramadol als u droevig bent - en niet meer drinkt, zou u misschien wel een opleiding willen volgen of werken. U hebt geen officiële job gehad in België, u werkte een tijdje illegaal in de bouw.

Gelet op wat voorafgaat, besluit het CGVS dat onderhavige beslissing, waarbij u de vluchtelingenstatus geweigerd wordt, evenredig is aan de bedreiging die u vormt voor de Belgische samenleving.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat de constitutieve voorwaarden zijn vervuld die vervat zijn in artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Het CGVS is aldus van oordeel dat u niet in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus, aangezien u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf. Daar u een gevaar voor de samenleving vormt, wordt u bovendien uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus, overeenkomstig artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingen werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 04/02/2025 en 06/08/2025. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Steunend op artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt u de status van vluchteling geweigerd. Verder meen ik dat u op basis van artikel 55/4 §2 van de Vreemdelingenwet wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wanneer het CGVS van oordeel is dat een verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 52/4, tweede lid en artikel 55/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, dient een advies te worden verstrekt over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u niet direct noch indirect mag worden teruggeleid naar uw land van herkomst, Soedan. Een verwijderingsmaatregel is aldus niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet".

2. Verzoekschrift en nota's

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van:
"*- artikelen 52/4, 55/4 en 62 van de wet van 15.12.1980 de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,*
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht
- de formele motiveringsplicht op grond van artikel 1 tot 3 van de wet met van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen".

Verzoeker vat het verzoekschrift aan met de samenvatting van de bestreden beslissing.

Met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus geeft verzoeker een theoretische toelichting inzake de principes.

Wat betreft de toepassing *in casu* laat verzoeker het volgende gelden:

"*Het CGVS beweert dot verzoeker een bijzonder ernstig misdrijf heeft gepleegd en dat hij een bedreiging vormt voor de samenleving. Beide elementen zullen hieronder betwist worden (a. en b.). Zoals hierboven werd aangetoond, is de afwezigheid van een van deze elementen voldoende om te oordelen dat erkend moest worden als vluchteling, of minstens dat de bestreden beslissing geannuleerd moet worden. Ondergeschikt, dient op grond van de proportionaliteitstoets geoordeeld te worden dat het in casu disproportioneel is om de vluchtelingenstatus van verzoeker te weigeren (c.).*

a. Geen definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf

[…]

- *Met betrekking tot de aard van het misdrijf*

Het CGVS verwijst naar het feit dat verzoeker veroordeeld werd voor mensenhandel tussen 7 mei 2017 en 23 december 2017, […].
Ten eerste moet een belangrijk element uit de bestreden beslissing rechtgezet worden: het Hof van Beroep van Brussel heeft niet geoordeeld dot er een criminele vereniging was, moor enkel bendevorming! De rechtbank van eerste aanleg had inderdaad de feiten geherkwalificeerd als bendevorming, en het Hof was dus niet gevat van deze kwestie: […]
De afwezigheid van criminele organisatie en de herkwalificatie in bendevorming was als volgt gemotiveerd door de rechtbank van eerste aanleg: […]
In tegenstelling tot de bewering van het CGVS, was er dus helemaal geen "criminele vereniging". Dit voldoet reeds om over te gaan tot de vernietiging van de bestreden beslissing.
Wat de aard van het misdrijf betreft, is het ook belangrijk om te verwijzen naar het feit dat de raadkamer verzachtende omstandigheden heeft erkend, waardoor het misdrijf gecorrectionaliseerd werd: […]
Het CGVS diende rekening te houden met deze verzachtende omstandigheden, zoals door het CGVS zelf erkend in de bestreden beslissing. Opnieuw moet de bestreden beslissing enkel al om deze reden vernietigd worden.
Verzoeker merkt vervolgens op dat zijn individuele deelname aan de feiten beperkt en van korte duur was, zoals de bestreden beslissing vermeldt en dat zijn rol heel beperkt was.
De beslissing van het CGVS onthoudt daarenboven enkel de elementen à charge en niet de elementen à décharge van het arrest van het Hof van Beroep van Brussel. In zijn arrest van 26 mei 2021 verwijst het Hof van Beroep inderdaad naar de situatie van de verzoeker, het feit dat hij zelf slachtoffer was van mensensmokkel en het weinig lucratieve karakter van de ten laste gelegde feiten: […]
Hieruit blijkt niet dat het Hof van Beroep van oordeel is dat verzoeker schuldig was aan een misdrijf waarvan de aard bijzonder ernstig is.
Er moet gewezen worden op het feit dat de Strafwet geen rekening houdt met situaties waarin mensen die betrokken zijn in mensensmokkel zelf ook slachtoffer zijn van dergelijke netwerken, zoals ook in casu werd vastgesteld door het Hof van Beroep.
[…]

- *Met betrekking tot de ingeroepen verzwarende omstandigheden*

Het CGVS verwijst naar "meerdere verzwarende omstandigheden"; "misbruik werd gemaakt van de kwetsbare toestond van de slachtoffers als gevolg van hun precaire administratieve en sociale toestond, waarbij het leven van de slachtoffers in gevaar werd gebracht" en "een gewoonte gemaakt en betrof het een daad van deelneming aan de bedrijvigheid van een vereniging van misdadigers".
Verzoeker merkt op dat die verzwarende omstandigheden werden door het Hof vastgesteld voor het geheel van de zaak, en niet voor verzoeker in het bijzonder.
Het Hof oordeelt dat de precaire administratieve en sociale toestond ervoor zorgt dat de slachtoffers in een kwetsbare toestand waren. Dit was precies ook de toestand waarin verzoeker zich bevond. Hij was dus eveneens een slachtoffer in kwetsbare toestond.
Daarenboven verwijst verzoeker naar hetgeen hieronder uiteengezet over de straf, waaruit blijkt dat de verzwarende omstandigheden toch niet zo'n belangrijke rol hebben gespeeld in de strafbepaling door het Hof, gezien het Hof uiteindelijk bijna het minimum mogelijk heeft gegeven.

- *Met betrekking tot de straf*

[…]
In casu was de daadwerkelijk opgelegde straf zeer mild, in vergelijking met de op het misdrijf gestelde straf. Zoals de verwerende partij opmerkt, kan er voor mensensmokkel met verzwarende omstandigheden een gevangenisstraf tot vijftien jaar worden opgelegd. Verzoeker werd echter slechts tot een gevangenisstraf van 18 maanden veroordeeld waarvan de helft bovendien met uitstel, alsook een geldboete met uitstel voor het volledig bedrag ervan. Gezien de voorhechtenis van 11 maanden, waarvan 3 maanden onder elektronisch toezicht (enkelband), hoefde verzoeker dus geen straf meer uit te zitten.

Het verlenen van uitstel aan een persoon zonder verblijfstitel is ongebruikelijk en getuigt duidelijk van mildheid en vergevingsgezindheid van het Hof van Beroep, wat in tegenspraak is met de beweringen van de tegenpartij over het bijzonder ernstige karakter van de veroordeling van verzoeker.
Die mildheid wordt als volgt gemotiveerd in het arrest van 26 mei 2021 van het Hof van Beroep van Brussel: […]

- *De voor de bestraffing van het misdrijf gevolgde procedure*

Het CGVS heeft geen rekening gehouden met de voor de bestraffing van het misdrijf gevolgde procedure.
Zo werd verzoeker onder elektronisch toezicht geplaatste voor de uitsprook in eerste aanleg, zoals blijkt uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Brussel van 13 september 2018. Dit is uitzonderlijk voor een verdachte zonder wettig verblijf.

- *Conclusie van het CGVS*

De bestreden beslissing trekt de volgende conclusie van het arrest van het Hof van Beroep van Brussel van 26 mei 2021: […]
De twee essentiële elementen van deze conclusie werden echter tegengesproken door het Hof van Beroep: er werd geoordeeld dat er geen criminele organisatie was, enkel bendevorming, wat een volledig andere kwalificatie is. En het Hof van Beroep wijst net op het weinig lucratief karakter van de activiteiten.
Gezien de rechtspraak van het Hof van Justitie en van Uw Raad, alsook de parlementaire voorbereidingen, volgens welke het "bijzonder ernstig misdrijf" restrictief dient geïnterpreteerd te worden (cf supra), en enkel de zwaarste misdrijven viseert, kon een dergelijke haastige conclusie van het CGVS, in strijd met het arrest van het Hof van Beroep, niet voldoen om te oordelen dat verzoeker veroordeeld werd voor een dergelijk misdrijf.
De voorwaarden van artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet zijn niet vervuld. Verzoeker moet erkend worden als vluchteling, of, minstens, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

- *De overige veroordelingen van verzoeker*

Het CGVS beweert niet dat zijn andere veroordelingen "bijzonder ernstige misdrijven" zouden vormen. Ze worden enkel ingeroepen wat betreft het actueel gevaar. Het is dus louter ten overvloede dat er vastgesteld dient te worden dat andere de feiten die verweten werden aan verzoeker volledig anders zijn. Daarenboven ging de veroordeling van 11 oktober 2022 door de correctionele rechtbank van Brussel ook gepaard met een uitstel van de straf, deze keer een volledig uitstel, wat eveneens ongebruikelijk is voor een derde veroordeling.
Dit was duidelijk ingegeven door de precaire situatie waarin verzoeker zich bevond en het gegeven dat de feiten waarvoor hij werd veroordeeld plaatsvonden in een context waarin hij probeerde in zijn levensonderhoud te voorzien in het kader van een drugsverslaving, en niet met het oog op het vergaren van winst.
Verzoeker werd dus veroordeeld tot relatief milde straffen met uitstel. De rechters hadden nochtans de mogelijkheid bijzonder lange en effectieve gevangenisstraffen op te leggen, te meer gezien het irreguliere verblijf van verzoeker.
In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert zijn de daadwerkelijk opgelegde straffen dus zeer licht

- *Tegenstrijdigheid in de motivering van de bestreden beslissing*

Ten laatste dient ook verwezen te worden naar de bestreden beslissing zelf, die tegenstrijdig is wat betreft de ernst van het misdrijf.
Zo wordt verzoeker uitgesloten van de subsidiaire bescherming, niet omdat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd, moor omdat hij een gevaar zou vormen voor de samenleving of voor de nationale veiligheid. Als het CGVS echter van oordeel zou zijn dot verzoeker een bijzonder ernstig misdrijf heeft gepleegd, quod non, is het tegenstrijdig om vervolgens verzoeker niet uit te sluiten van de subsidiaire bescherming op deze grond.

b. Geen actueel gevaar voor de samenleving

[…]

Het CGVS verwijst opnieuw naar het arrest van het Hof van Beroep van Brussel van 26 mei 2021. Het Hof heeft inderdaad geoordeeld: […]
Het CGVS beslist ten eerste deze zin uit het arrest te vervormen naar "verwerpelijk" en "totaal gebrek aan respect" om de indruk van de lezer te verergeren.
Deze motivering heeft daarenboven betrekking op het verzoek van twee verdachten (niet van verzoeker) voor een schorsing van de uitspraak. De schorsing werd geweigerd door het Hof van Beroep. Verzoeker betwist

niet dat hij daden heeft gepleegd die in strijd waren met de openbare orde. Hij wenst enkel dat er eveneens rekening wordt gehouden met
- de elementen met betrekking tot zijn toenmalige situatie, die eveneens benadrukt werden door het Hof,
- de jaren die verstreken zijn sinds die feiten en dat hij die nooit herhaald heeft,
- de weg die hij sindsdien afgelegd heeft om te genezen van zijn verslavingen en - het feit dat hij niet meer in aanraking met het gerecht kwam sinds de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming, bijna vier jaar geleden
Hieromtrent motiveert het CGVS de bestreden beslissing door te stellen dat het risico op recidive niet kan worden uitgesloten. Die stelling baseert zij op het gegeven dot verzoeker zich 'meerdere keren inliet met mensensmokkel tussen 7 mei 2017 en 23 december 2017', op het lucratief karakter van de feiten en op het feit dat hij nog meerdere keren opnieuw werd veroordeeld.
Verder stelt de bestreden beslissing dat verzoeker een "volgehouden en voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid' blijft vertonen. De verwerende partij stelt: "Zonder enige erkenning van de ernst van de feiten, noch de wil om te verbeteren, kan niet worden uitgesloten dat u dergelijk gedrag niet zal herhalen."
Verzoeker betwist deze motivering ten stelligste. Verzoeker vormt geen actueel gevaar voor de samenleving.
Verzoeker beseft de ernst van de feiten wel degelijk en heeft zijn leven duidelijk over een andere boeg gegooid.
Er is absoluut geen gevaar voor recidive.
De verwerende partij houdt in het algemeen geen rekening met de context en met de transformatie die verzoeker heeft doorlopen sinds hij beslist heeft in België asiel aan te vragen.
De verwerende partij gaat voorbij aan de motieven van het arrest van 26 mei 2021 van het Hof van Beroep te Brussel, te weten dat:
- Verzoeker zelf slachtoffer was van netwerken van mensensmokkelaars
- Het buiten kijf staat dat hij aan de mensensmokkel heeft deelgenomen in de hoop zelf tegen lagere kosten of zelfs gratis het Kanaal over te kunnen steken
- Verzoeker geen significante inkomsten haalde uit die deelname.
- Verzoeker heeft de feiten niet betwist
Verzoeker heeft vervolgens inderdaad nog twee veroordelingen opgelopen, maar nooit meer voor feiten gebonden aan mensensmokkel. Die twee veroordelingen kaderen beiden ook in zijn toenmalige vastberadenheid om het VK te bereiken: […]
Verzoeker was zelfs bereid zich aan een gevaarlijke boottocht te wogen om dat doel te bereiken: […]
Sinds verzoeker heeft besloten in België een leven uit te proberen bouwen en daartoe een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, heeft hij dan ook een ware transformatie ondergaan. Verzoeker erkent zijn fouten en toont er duidelijk berouw voor. Hij neemt het heft in eigen handen om met zijn leven een andere weg in te slaan en in België een toekomst uit te bouwen.
Verzoeker besefte dot hij daartoe eerst en vooral van zijn drank- en drugsprobleem het hoofd moest proberen bieden en slaagde daar uiteindelijk ook in: […]
Gevraagd naar het proces om te stoppen met alcohol en drugs verklaarde verzoeker: […]
Hoewel verzoeker nog steeds zware psychologische problemen heeft als gevolg van zijn traumatische ervaringen in Sudan, de gevaarlijke reis naar Europa en de bijzonder moeilijke omstandigheden en grote problemen in België, inclusief periodes in detentie, is verzoeker erin geslaagd een normaal leven op te bouwen in België en zijn drugsgebruik onder controle te krijgen. Dat hij zeer sporadisch nog Tramadol heeft gebruikt is gezien dat zware levenspad vergeefbaar. Bovendien laat verzoeker zich begeleiden en schreef zijn huisarts in een attest van 19 september 2025: […]
Met behulp van een dokter kreeg verzoeker eveneens zijn slaapproblemen onder controle. Verzoeker verklaarde: […]
In tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt in de bestreden beslissing, erkent verzoeker duidelijk de ernst van de feiten, waarvan hij ook duidelijk spijt heeft, en vertoont hij ontegensprekelijk een wil om te verbeteren: […]
Verzoeker benadrukte aan het einde van het tweede persoonlijk onderhoud: […]
Verzoeker benadrukt bovendien dat de feiten die tot zijn veroordeling voor mensensmokkel en voor het illegaal binnendringen van de feiten leidden, dateren van 2012, oftewel meer dan acht jaar geleden. Vervolgens is hij nog veroordeeld voor druggerelateerde feiten die dateren van 2021, oftewel ruim vier jaar geleden.
Sindsdien is hij niet meer in aanraking gekomen met justitie.
Zoals verzoeker zelf uitgebreid toelichtte tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS leidt hij sinds zijn asielaanvraag in België een stabiel leven en heeft hij zich wel degelijk daadwerkelijk herpakt. Bovendien kaderden die drie veroordelingen in een context waarin verzoeker koste wat het kost het VK wilde bereiken, een cruciale factor die nu niet meer speelt.
In tegenstelling tot wat wordt beweerd in de bestreden beslissing is er geen risico op recidive. Verzoeker toont berouw voor zijn daden en heeft zijn leven sinds zijn asielaanvraag over een andere boeg gegooid. Hij toont duidelijk een wil om te verbeteren en vormt geen actueel gevaar voor de samenleving.

Twee van zijn vrienden getuigen dat verzoeker zeker geen actueel gevaar vormt voor de samenleving Zo schrijft O.V., zijn vroegere huisgenoot toen verzoeker nog geen wettig verblijf had en in een zeer moeilijke periode was: […]
De zus van O.V. getuigt eveneens van de goedhartigheid van verzoeker: […]
Een andere vriend van verzoeker, T.P., getuigt eveneens van het feit dat verzoeker geen actueel gevaar vormt voor de samenleving: […]
T.P. is een bekende scenograaf en theaterregisseur. Hij was daarenboven Adjunct-kabinetschef belast met Cultuur van ministers Joelle Milquet en Aldo Greoli.
Na zijn verblijf bij Daryacu heeft verzoeker in een Fedasil centrum gewoond en de steun die hij door kreeg heeft hem geholpen om zijn leven volledig onder controle te hebben. Nu is hij op zoek naar werk (stuk 6).

c. Subsidiair: toepassing van het evenredigheidsbeginsel

[…]
In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat de beslissing geen inmenging vormt in het privé-, familie of gezinsleven van verzoeker.
Dit klopt niet, gezien de attesten die neergelegd werden door de vrienden van verzoeker (stukken 4 en 5)
[…]
Het CGVS kan zich dus niet baseren op de geldende wetgeving om te oordelen dat het niet door de bestreden beslissing is dat verzoeker uitgesloten zou worden uit de opgesomde rechten.
Het is daarentegen wel door de bestreden beslissing dot verzoeker geen recht zal hebben op deze rechten. Dit moet in rekening worden gebracht bij het onderzoek naar de evenredigheid van de bestreden beslissing, zeker gezien het kwetsbaar profiel van verzoeker, zoals hierboven werd aangetoond.
De beslissing in casu is duidelijk disproportioneel
Er moet ook rekening worden gehouden met de bijzonder ernstige situatie gaande in Soedan, wat het CGVS niet gedaan heeft, behalve door te stellen dat hij onmogelijk naar Soedan kon worden teruggeleid, noch direct, noch indirect.
De situatie in Soedan is zo ernstig dat er onmogelijk van verzoeker verwacht kon worden dat hij vrijwillig zou terugkeren. Er is sprake van genocide tegen verschillende groepen van de Soedanese bevolking. In een persbericht van de verenigde noties van deze maand kon men het volgende lezen: […]
Verzoeker is dus, omwille van de bestreden beslissing (en niet enkel omwille van de toepasselijke wetgeving, zoals hierboven aangetoond heeft het CGVS geen gebonden bevoegdheid), geblokkeerd in een situatie van onwettig verblijf en zonder rechten. Gezien zijn verleden en de nood die verzoeker heeft aan begeleiding, riskeert dit duidelijk disproportionele gevolgen te hebben voor verzoeker, in strijd met artikel 3 EVRM. Hoe zal de gezondheid van verzoeker evolueren als hij opnieuw op straat moet leven, zonder enige toekomstperspectief?
Het evenredigheidsbeginsel werd niet correct toegepast door het CGVS. Verzoeker moet erkend worden als vluchteling of minstens moet de bestreden beslissing vernietigd worden.

III. Met betrekking tot de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus

1. Principes
[…]

2. Toepassing in casu

Het CGVS baseert zich op de bedreiging voor de samenleving ingeroepen om verzoeker niet te erkennen als vluchteling om hem eveneens uit te sluiten van de subsidiaire bescherming.
Verzoeker verwijst bijgevolg eveneens naar hetgeen hij ingeroepen heeft met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus om te oordelen dat hij ook niet uitgesloten kon worden van de subsidiaire bescherming."

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende stukken:
"*3. Medisch attest*
4. Attest O.V.
5. Attest A.V.
6. Attest Actiris
7 . Attest T.P."

2.3. Verzoeker brengt een nota "*Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure*" van 16 oktober 2025 bij.

2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota, waarbij hij het stuk "*attest van W.C.*" voegt.

Beoordeling

3. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Het beroep van verzoeker is gericht tegen de beslissing "*weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus*" van de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen van 29 augustus 2025, waarbij steunend op oud artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet verzoeker de status van vluchteling wordt geweigerd en verzoeker op basis van oud artikel 55/4, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd aangezien hij definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf en een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt, overeenkomstig oud artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Oud artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat destijds de omzetting vormde van artikel 14, lid 5 *juncto* artikel 14, lid 4, a) en b) van de voormalige Richtlijn 2011/95/EU, luidt als volgt:

"*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan weigeren de status van vluchteling te erkennen indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid. In dat geval brengt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een advies uit over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.*"

Artikel 52/4, tweede lid is opgeheven bij artikel 48 van de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (hierna: wet van 16 juni 2026).

5.2. De inhoud van het voormelde oud artikel 52/4, tweede lid is thans opgenomen in artikel 14, lid 2 *juncto* artikel 14, lid 1, e) van Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: Verordening (EU) 2024/1347).

"*De artikelen 52/4, tweede lid (weigering van de vluchtelingenstatus omdat de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving of kan worden beschouwd als een gevaar voor de nationale veiligheid), 55/2 (weigering van de vluchtelingenstatus wegens uitsluitingsgronden), 55/3 (opheffing van de vluchtelingenstatus), 55/3/1 (intrekking van de vluchtelingenstatus), 55/4 (weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens uitsluitingsgronden), 55/5 (opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus) en 55/5/1 (intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus) van de wet worden opgeheven. De inhoud van deze artikelen is voortaan te vinden in respectievelijk de artikelen 14, lid 2, 12, 11, 14, 17, 16 en 19 van Verordening (EU) 2024/1347.*
De bevoegdheid van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel, is terug te vinden in artikel 57/6, § 1, eerste lid, 9° tot 14° en is zowel toepasselijk op dossiers ingediend voor 12 juni 2026 als op dossiers ingediend vanaf 12 juni 2026 (op grond van artikel 57/11/1, § 2 van de wet)." (*Parl.St. Kamer 2025-2026*, nr. 56-1401/001, p. 59)

Artikel 14, lid 2 van Verordening (EU) 2024/1347 bepaalt:

"*2. De beslissingsautoriteit kan in situaties waarin lid 1, punten d) en e), van toepassing is, besluiten geen vluchtelingenstatus te verlenen wanneer nog geen besluit over het verzoek om internationale bescherming is genomen*."

Artikel 14, lid 1, e) van Verordening (EU) 2024/1347 stelt:

"*1. De beslissingsautoriteit trekt de vluchtelingenstatus van een onderdaan van een derde land of staatloze in indien:*
[…]
e) die onderdaan van een derde land of staatloze definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf en een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar die onderdaan van een derde land of staatloze zich bevindt;".

Met ingang van 12 juni 2026 is Verordening (EU) 2024/1347 rechtstreeks van toepassing.

5.3. De Raad wijst erop dat Verordening (EU) 2024/1348 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van Richtlijn 2013/32/EU (hierna: Verordening (EU) 2024/1348) met ingang van 12 juni 2026 van toepassing is.

Artikel 79, lid 3 van deze verordening bepaalt evenwel dat deze verordening van toepassing is op de procedure tot intrekking van de internationale bescherming indien het onderzoek met het oog op de intrekking van de internationale bescherming is begonnen op of na 12 juni 2026.

Indien het onderzoek met het oog op de intrekking van de internationale vóór 12 juni is begonnen, valt de procedure inzake intrekking van de internationale bescherming onder Richtlijn 2013/32/EU.

5.4. Aangezien *in casu* het onderzoek met het oog op de intrekking van de internationale bescherming voor 12 juni 2026 is begonnen, blijft de procedure beheerst door de Procedurerichtlijn en de ter omzetting daarvan vastgestelde nationale bepalingen.

5.5. Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf en de werkelijk geleden schade, alsook met de opgelegde straf en de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen.

6.1. Op basis van de volgende overwegingen, die getuigen van een gedegen en zorgvuldig onderzoek, waarbij terdege rekening werd gehouden met alle omstandigheden van verzoekers zaak, komt verweerder tot het besluit dat het misdrijf waarvoor verzoeker op 26 mei 2021 definitief veroordeeld werd door het Hof van Beroep van Brussel, als *bijzonder ernstig misdrijf* dient te worden beschouwd (eerste cumulatieve voorwaarde):
"*Een bijzonder ernstig misdrijf is een misdrijf dat gezien de specifieke kenmerken ervan van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde het meest aantasten. Er moet hierbij rekening worden gehouden met de (1) op het misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk daarvoor opgelegde straf; (2) de aard van het misdrijf; (3) eventuele verzwarende of verzachtende omstandigheden; (4) de vraag of het misdrijf opzettelijk is gepleegd, (5) de aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade; (6) de voor de bestraffing van het misdrijf gevolgde procedure.*
Wat de ***aard van het misdrijf*** *betreft, blijkt uit het arrest van het Hof van Beroep van Brussel dat u op 26/05/2021 schuldig werd bevonden voor mensenhandel tussen 7 mei 2017 en 23 december 2017, waarbij deze mensenhandel gepleegd werd tegen minderjarigen, waarbij misbruik werd gemaakt van de kwetsbare situatie van slachtoffers, waarbij het leven van de slachtoffers in gevaar werd gebracht, en dit in het kader van een gebruikelijke activiteit en binnen een criminele vereniging (arrest van Hof van Beroep Brussel dd. 26/05/2021, p. 38). Uit de feitenvaststelling blijkt dat personen in illegaal verblijf die wensten naar het Verenigd Koninkrijk te reizen, telefonisch contact opnamen met mensen binnen het netwerk, na onderhandeling over de prijs (variërend van een paar honderd tot 2500 euro) werd een ontmoeting in het station geregeld. Van daaruit werden ze dan naar parkeerplaatsen gebracht. Een andere smokkelaar bracht hen dan aan boord van een vrachtwagen en sloot de deur achter hen (vonnis rechtbank van eerste aanleg Brussel dd. 12/12/2018, p. 20). Uit het telefonisch onderzoek bleek dat u zelf zo een 79 keer aanwezig was op de snelwegparking, en uit het politioneel onderzoek bleek u ook aanwezig in het station om slachtoffers te begeleiden (vonnis rechtbank van eerste aanleg Brussel dd. 12/12/2018, p. 28-29). U was zelf ook vertrek kandidaat. U gaf zelf aan dat u soms 50 of 60 euro kreeg voor uw rol als gids, en uit het dossier bleek ook dat u regelmatig in contact stond met de andere veroordeelden in de zaak (vonnis rechtbank van eerste aanleg Brussel dd. 12/12/2018, p. 31-32).*
Het Hof stelde vast dat er een constante modus operandi was waarmee jullie opereerden, vanaf de eerste contacten met de slachtoffers, de onderhandeling, en de manier waarop ze op vrachtwagens werden gezet. Het netwerk had zichzelf ook eigen parkeerplaatsen toegewezen en oefende daar een soort van exclusiviteit uit. Er werden ook onderling afspraken gemaakt tussen de smokkelaars. Het Hof oordeelde dat: "Bewuste en betaalde deelname aan het hierboven geschreven proces vormt ongetwijfeld deelname aan het misdrijf bedoeld in artikel 77bis van de wet van 15 december 1980, hetzij door het geven van instructies aan

slachtoffers, door hen naar stations of parkeerplaatsen te rijden, door aan te geven in welke vrachtwagens zij moeten stappen, door de deuren achter hen te sluiten, de parkeersituatie te controleren, of het innen van geld of de borg van de slachtoffers. Het financiële voordeel dat het strafbaar feit met zich meebrengt kan niet alleen bestaan uit het verkrijgen van financiële middelen zelf maar ook uit het verlenen van voordelen in natura, zoals gratis reizen of een korting krijgen op het tarief. Zo maakte iedere deelnemer aan de hierboven beschreven modus operandi in verschillende mate deel uit van de keten van individuen die ervoor zorgden dat mensenhandel niet alleen kon bestaan en functioneren, maar ook dat deze onvermijdelijk werd voor alle potentiële slachtoffers." (arrest van Hof van Beroep Brussel dd. 26/05/2021, p. 33-34). Het Hof oordeelde dan ook, in navolging van de rechtbank van eerste aanleg, dat u schuldig was aan het plegen van deze feiten (arrest van Hof van Beroep Brussel dd. 26/05/2021, p. 38). Uit het arrest komt dan ook ontegensprekelijk naar voor dat het Hof van Beroep van Brussel van oordeel was dat er in uw hoofde sprake was van opzet.
In het arrest van het Hof van Beroep werden bovendien meerdere ***verzwarende omstandigheden*** *weerhouden en in rekening gebracht. Zo wees het Hof erop dat misbruik werd gemaakt van de kwetsbare toestand van de slachtoffers als gevolg van hun precaire administratieve en sociale toestand, waarbij het leven van de slachtoffers in gevaar werd gebracht. Verder werd er van het smokkelen van slachtoffers een gewoonte gemaakt en betrof het een daad van deelneming aan de bedrijvigheid van een vereniging van misdadigers (arrest van Hof van Beroep Brussel dd. 26/05/2021, p. 34).*
Betreffende de ***aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade*** *kan er gewezen worden op het feit dat mensensmokkel de openbare orde ondermijnt en de controle door de overheid op de mensen die zich op haar grondgebied bevinden, bemoeilijkt. Belangrijke, nauwelijks gekende en oncontroleerbare migratiestromen worden erdoor onderhouden, met alle gevolgen die zulks meebrengt voor de openbare orde en veiligheid en zelfs voor de financiële en materiële opvangcapaciteiten van de landen van bestemming. Mensensmokkel is een misdrijf dat gedijt op de wanhoop van mensen die koste wat kost hun land van herkomst willen ontvluchten, op zoek zijn naar een betere toekomst in een ander land en daar veel voor over hebben. De slachtoffers van mensensmokkel worden doorgaans in een volslagen marginaal bestaan gedropt, zonder middelen en zonder rechten. Zij zijn vaak niet bij machte om op een behoorlijke wijze in hun levensonderhoud te voorzien, waardoor ze in het illegale arbeidscircuit terechtkomen met economische uitbuiting en onmenselijke situaties tot gevolg. De omvang van de schade blijkt ook uit de vaststelling dat het Hof van Beroep u schuldig bevond voor de smokkel van dertig slachtoffers, op basis waarvan het bedrag van de u opgelegde geldboete werd bepaald (arrest van Hof van Beroep Brussel dd. 26/05/2021, p. 48).*
Wat de ***op het misdrijf gestelde straf betreft****, wijst het CGVS erop dat het misdrijf mensensmokkel luidens artikel 77bis van de Vreemdelingenwet wordt bestraft met een gevangenisstraf van een jaar tot vijf jaar en met geldboete van vijfhonderd euro tot vijftigduizend euro. Wanneer er sprake is van verzwarende omstandigheden wordt het misdrijf overeenkomstig artikel 77quater bestraft met een opsluiting van tien tot vijftien jaar en een geldboete van duizend euro tot honderdduizend euro, waarbij de boete zo veel keer wordt toegepast als er slachtoffers zijn. Het Hof van Beroep veroordeelde u tot een* ***gevangenisstraf van 18 maanden*** *waarvan de helft met uitstel voor een periode van drie jaar, en een* ***geldboete van 240.000 euro****, met uitstel voor een jaar.*
Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat de criminele vereniging waar u wetens en willens bij betrokken bent geweest, verantwoordelijk was voor internationale mensensmokkel waarbij snel en persoonlijk geldgewin werd nagestreefd ten koste van mensen die zich in een precaire situatie bevonden.
Gelet op hetgeen voorafgaat, meer bepaald de op het misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijke opgelegde straf, de aard van het misdrijf, de opzet en de aard en omvang van de veroorzaakte schade, is het CGVS van oordeel dat het misdrijf waarvoor u definitief veroordeeld werd, als bijzonder ernstig misdrijf kan gekwalificeerd worden."

Verzoekers verweer in het verzoekschrift vormt geen dienstige weerlegging van de voormelde motivering.

Hoewel verzoeker er in het verzoekschrift terecht op wijst dat er geen sprake was van een 'criminele vereniging' maar van 'bendevorming', doet het gebruik van deze verkeerde term geen afbreuk aan de overige overwegingen en vaststellingen uit de bestreden beslissing, die nog steeds overeind blijven.

Verweerder stelt dienaangaande in de nota van 16 oktober 2025 terecht het volgende:
"*Verweerder merkt hierbij op dat ondanks kan worden aangenomen dat de drempel voor het misdrijf bendevorming lager ligt dan om vast te kunnen stellen dat het om een criminele vereniging gaat de straffen niet noemenswaardig verschillen van elkaar en het nog steeds om bijzonder ernstige feiten van mensensmokkel gaat. Zo kan iedere persoon die deelneemt aan de voorbereiding of de uitvoering van enige geoorloofde activiteit van een criminele organisatie worden gestraft met een gevangenisstraf van één tot drie jaar en met een geldboete van honderd tot vijfduizend euro of één van deze straffen alleen (artikel 324ter, §2 Strafwet). Een persoon die van een vereniging (bende) deel uitmaakt wordt op zijn beurt gestraft met een gevangenisstraf van zes maanden tot vijf jaar (artikel 324, eerste en tweede lid Strafwet). Verder dient te worden opgemerkt dat de feiten die werden gepleegd een collectief misdrijf uitmaakten die door eenheid van opzet slechts werd bestraft met één straf, namelijk de zwaarste. Het is echter het misdrijf van*

mensensmokkel met verzwarende omstandigheden waarvoor verzoeker werd veroordeeld die de zwaarste straf bepaald, namelijk een opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar en een geldboete van duizend euro tot honderdduizend euro (artikel 77quater Vreemdelingenwet). Verweerder is dan ook van oordeel dat ongeacht het feit dat verkeerdelijk in de beslissing werd aangegeven dat verzoeker werd veroordeeld voor deelname aan een criminele organisatie dit niets veranderd aan de overige motieven van de bestreden beslissing en aan de conclusie dat verzoeker werd veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf."

Daarnaast wijst verzoeker er in het verzoekschrift op dat de raadkamer verzachtende omstandigheden heeft erkend, waardoor het misdrijf werd gecorrectionaliseerd. In de nota van 16 oktober 2025 stelt verweerder rekening te hebben gehouden met alle elementen uit het vonnis en het arrest en met alle door verzoeker aangereikte feiten elementen en feiten – en dus ook met de correctionalisering van het misdrijf –, waarna hij tot de vaststelling is gekomen dat verzoeker een bijzonder ernstig misdrijf heeft begaan.

De correctionalisering duidt er enkel op dat de strafrechtelijke kwalificatie/bevoegdheid werd aangepast, maar sluit niet uit dat de concrete feiten nog steeds bijzonder ernstig zijn. Bovendien stelt het vonnis van 12 december 2018 dat de rechtbank rekening hield met de beschikking van 13 april 2018, waarbij de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, na het aannemen van verzachtende omstandigheden ten aanzien van de strafbaar gestelde feiten, de beklaagden heeft verwezen naar de correctionele rechtbank, maar hieruit blijkt niet welke verzachtende omstandigheden precies tot de correctionalisering hebben geleid (vonnis van 12 december 2018, p. 11).

Verzoeker voert aan dat de verzwarende omstandigheden door het Hof werden vastgesteld voor het geheel van de zaak, en niet voor verzoeker in het bijzonder. Te dezen dient samen met verweerder te worden opgemerkt dat het feit dat deze in het algemeen werden aangenomen, en niet enkel specifiek voor verzoeker, geen afbreuk doet aan het feit dat er verzwarende omstandigheden werden aangetoond voor het misdrijf gepleegd door verzoeker zelf. Verweerder wijst er in de verweernota terecht op dat de omstandigheid dat deze verzwarende omstandigheden in het algemeen werden aangenomen inhoudt dat deze in hoofde van iedere veroordeelde als aanwezig en bewezen werden geacht, maar niet betekent dat verzoeker hier minder verantwoordelijkheid voor draagt. Er kan worden hernomen dat het Hof van Beroep erop wees dat misbruik werd gemaakt van de kwetsbare toestand van de slachtoffers als gevolg van hun precaire administratieve en sociale toestand, waarbij het leven van de slachtoffers in gevaar werd gebracht. Verder werd er van het smokkelen van slachtoffers een gewoonte gemaakt en betrof het een daad van deelneming aan de bedrijvigheid van een vereniging van misdadigers.

Waar verzoeker opmerkt dat zijn individuele deelname aan de feiten beperkt en van korte duur was, wijst verweerder er in de verweernota terecht op dat uit het onderzoek bleek dat verzoeker tijdens minstens 79 vaststellingen aanwezig was op de snelwegparkings tijdens de periode van 8 mei 2017 tot 22 december 2017 (vonnis van 12 december 2018, p. 28). De rechtbank van eerste aanleg stelde ook dat het gebruikelijke karakter van de activiteiten was vastgesteld, gelet op de lange incriminatieperiode en het feit dat verzoeker regelmatig aanwezig was op de parkings bij het instappen van de slachtoffers (vonnis van 12 december 2018, p. 31). Het Hof van Beroep bevestigde dit in zijn arrest en bevond verzoeker schuldig aan mensenhandel, gepleegd tussen 7 mei 2017 en 23 december 2017, waarbij minderjarigen betrokken waren en waarbij misbruik werd gemaakt van de kwetsbaarheid van de slachtoffers en hun leven in gevaar werd gebracht, dit in het kader van een gewoonte en een vereniging (arrest van 26 mei 2021, p. 38). Gelet op deze elementen zoals aangehaald in het vonnis en het arrest, meer bepaald verzoekers regelmatige aanwezigheid op de snelwegparkings, de incriminatieduur en de gedane vaststellingen, kan dan ook in navolging van verweerder niet worden aangenomen dat de feiten zoals gepleegd door verzoeker slechts beperkt en van korte duur waren.

Waar verzoeker in het verzoekschrift herhaalt dat hij zelf slachtoffer was van mensensmokkel en het weinig lucratieve karakter van de ten laste gelegde feiten benadrukt, heeft verweerder hiermee rekening gehouden in de beoordeling van de bestreden beslissing. Het feit dat verzoeker zelf ook vertrekkandidaat was doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan feiten van mensensmokkel en hiervoor werd veroordeeld, zoals op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar de milde straf die hem werd opgelegd, namelijk 18 maanden, waarvan de helft bovendien met uitstel, en naar het feit dat hij onder elektronisch toezicht werd geplaatst, stelt verweerder in de verweernota terecht dat "*de gunstmaatregel die verzoeker genoot voor zijn strafuitvoering enkel een gevolg is van de modaliteiten van de strafwet. Dit staat ook, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, niet enkel open voor een persoon die veroordeeld werd voor niet te ernstige feiten. Om in aanmerking te komen voor uitstel van de tenuitvoerlegging van de straf moet men aan enkele voorwaarden voldoen. Als eerste mag men geen eerdere veroordeling hebben opgelopen van een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan drie jaar voor een probatie-uitstel. Voor een gewoon uitstel is de voorwaarde dat men geen eerdere veroordeling van meer dan twaalf maanden mag*

hebben. Als tweede voorwaarde mag de nieuwe straf die de rechter wil opleggen niet meer zijn dan een gevangenisstraf van vijf jaar (artikel 8, § 1, van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie). Dat verzoeker de strafmodaliteit van het uitstel werd gegeven, doet op geen enkele manier afbreuk aan de ernst van de door hem gepleegde feiten waarvoor hij definitief veroordeeld is. Verder kan nergens uit worden afgeleid dat de strafuitvoeringsmodaliteit van het elektronisch toezicht hem werd toegekend omwille van het feit dat rechtbank niet achtte dat het om een bijzonder ernstig misdrijf ging."

Gelet op bovenstaande oordeelt de Raad in navolging van verweerder dat het misdrijf waarvoor verzoeker op 26 mei 2021 werd veroordeeld door het Hof van Beroep van Brussel een bijzonder ernstig misdrijf uitmaakt.

6.2. Op basis van de volgende overwegingen, die getuigen van een gedegen en zorgvuldig onderzoek, waarbij terdege rekening werd gehouden met alle omstandigheden, komt verweerder tot het besluit dat verzoeker een *actueel, reëel en voldoende ernstig gevaar voor de Belgische samenleving* vormt (tweede cumulatieve voorwaarde):
"*De rechtspraak van het Hof van Justitie geeft verder aan dat het begrip "gevaar voor de samenleving" veronderstelt dat er sprake is van* ***een reële (werkelijke), actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.*** *Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke bedreiging dient aldus rekening te worden gehouden met het persoonlijk gedrag van de verzoeker en met alle omstandigheden van het betrokken individuele geval (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C- 8/22, punt 47-65; HvJ 6 Juli 2023, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/ M.A.,C-402/22, punt 54; HvJ 6 Juli 2023, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl/AA, C- 663/21, punt 32). Voorts impliceert in het algemeen de vaststelling van een reële (werkelijke), actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving weliswaar dat bij verzoeker een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar het kan ook zijn dat het enkele feit van het gedrag in het verleden voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging (HvJ 6 Juli 2023, XXX/tegen commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C8/22, punt 83; HvJ 2 mei 2018, K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H. F./Belgische Staat, gevoegde zaken C-331/18 en C-366/16, punt 58). Hieromtrent heeft het Hof van Justitie in eerdere rechtspraak geoordeeld dat dit* ***onder meer het geval is wanneer het gedrag van de verzoeker aantoont dat hij van een houding getuigt die de in de artikelen 2 en 3 van het Verdrag van de Europese Unie bedoelde fundamentele waarden als de ·menselijke waardigheid en de ·mensenrechten aantast, wat op zich een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan opleveren*** *(mutatis mutandis HvJ 2 mei 2018, c.331/16 en C-366/16, punt·60). Deze rechtspraak heeft het Hof van Justitie weliswaar ontwikkeld in het kader van de Burgerschapsrichtlijn, doch kan ook voor de toepassing van de interpretatie van de Kwalificatierichtlijn hiernaar verwezen worden, daar het Hof van Justitie eveneens verwijst naar voormeld arrest in punt 67 van zijn arrest in de zaak C-8/22 (zie in die zin ook RvV 8 februari 2024, nr. 301 288, nr. 301 289 en nr. 301 290). Het feit dat de verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf is eveneens van bijzonder belang, aangezien de Uniewetgever specifiek heeft verwezen naar het bestaan van een dergelijke veroordeling en deze, afhankelijk van de omstandigheden rond het plegen van dat misdrijf, kan bijdragen tot de vaststelling van het bestaan van een reële en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving (HvJ 6 -juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, punt 63). Verder blijkt dat hoe meer tijd er is verstreken tussen het tijdstip van de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf en de beslissing tot intrekking of weigering, des te meer rekening moet gehouden worden met ontwikkelingen die zich na het plegen van een dergelijk misdrijf hebben voorgedaan, om te bepalen of er op de dag waarop er uitspraak wordt gedaan over de eventuele intrekking of weigering van de vluchtelingenstatus sprake is van een reële en voldoende ernstige bedreiging (HvJ 6 juli 202.3, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, punt 64). Zo kunnen elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering van belang zijn bij de inschatting van de bedreiging (mutatis mutandis HvJ 13 september 2016, Alfredo Rendón Marln/Administración. del Estado, C-166/14, punt 65). De eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen kan echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving inhouden (mutatis mutandis HvJ mei 2018, K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H. F./Belgische Staat, gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16, ECLI:'EU:C:2018:296, punt 58).*
Het Hof van Beroep oordeelde de daden ***verwerpelijk, en indicatief voor een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en morele integriteit van anderen*** *(arrest van Hof van Beroep Brussel dd. 26/05/2021, p. 42). De* ***ernst van de daden*** *werd ook benadrukt door het feit dat ze gepleegd werden ten aanzien van mensen die bijzonder kwetsbaar zijn, zowel in hun levenspad als in hun toekomstperspectieven, die vaak niet over de meest basale goederen beschikken om in hun eigen basisbehoeften te voorzien. Het in gevaar brengen van deze mensen tijdens hun migratieproces, die geen andere keuze hebben dan een beroep doen op de diensten van smokkelaars is evenzeer onaanvaardbaar. Het gedrag van u en de andere veroordeelden vormt ontegensprekelijk een* ***ernstige schending van de openbare orde****, zelfs indien de individuele*

deelname aan de feiten beperkt of van korte duur is. Zonder deze schending zou er geen sprake zijn van mensenhandel (arrest van Hof van Beroep Brussel dd. 26/05/2021, p. 43).
Uit voorgaande volgt reeds dat het geen twijfel lijdt dat de door u gestelde handelingen een zeer ernstige inbreuk op de fundamentele waarden van een moderne samenleving vormen en moreel verwerpelijk zijn.
Het feit dat u uw gevangenisstraf heeft uitgezeten voor bovengenoemde handelingen rechtvaardigt geenszins dat artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet op u moet worden toegepast.
U maakte misbruik van de bijzonder kwetsbare situatie van de slachtoffers die zich in een precaire situatie bevonden. Uw gedrag getuigt van een immorele ingesteldheid alsook een ernstig gebrek aan normbesef en respect voor zowel andere mensen als de Belgische wetten. Rekening houdend met de incriminatieperiode van 7 mei 2017 tot 23 december 2017, waarin u zich meerdere keren inliet met mensensmokkel, het lucratief karakter van de feiten, en het feit dat u ook nog meerdere keren opnieuw werd veroordeeld, kan het risico op recidive naar mening van het CGVS niet uitgesloten worden. Na uw eerste veroordeling door de rechtbank van eerste aanleg van Brussel in 2018, hebt u nog twee nieuwe veroordelingen opgelopen, in 2019 en 2022, waarvoor u ook telkens een gevangenisstraf opgelegd kreeg. Het CGVS merkt tevens op dat u, volgens uw verklaringen, op het moment van het persoonlijk onderhoud nog steeds illegaal de medicatie Tramadol kocht (CGVS, p. 8). Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden en voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren. Zonder enige erkenning van de ernst van de feiten, noch de wil om te verbeteren, kan niet worden uitgesloten dat u dergelijk gedrag niet zal herhalen. Gezien voorgaande vormt u een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving.
U brengt geen concrete elementen aan die erop wijzen dat u tot inkeer bent gekomen. Evenmin is er sprake van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde.
Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u gewezen op de mogelijke toepassing van artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet. U werd gevraagd toe te lichten op grond waarvan u meent geen werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving te vormen. U verklaarde dat de tijd in het opvangcentrum aantoont dat u leerde uit uw fouten en dat u wilt veranderen (CGVS, p. 12). De eerste stap die u daartoe nam is dat u stopte met alcohol en drugs, en u weet dat u nadien moet werken om een stabiel leven te hebben (CGVS, p. 12). Het gegeven dat u zich wilt integreren in België is echter geen element dat erop wijst dat u actueel geen werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving vormt."

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij geen gevaar vormt voor de samenleving en verwijst hierbij naar de elementen met betrekking tot zijn toenmalige situatie, de jaren die verstreken zijn sinds de feiten en de afwezigheid van herhaling, de weg die hij sindsdien heeft afgelegd om te genezen van zijn verslavingen en het feit dat hij niet meer in aanraking is gekomen met het gerecht sinds de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming bijna vier jaar geleden. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift drie getuigenissen van vrienden toe die stellen dat hij geen actueel gevaar vormt voor de samenleving. Ter terechtzitting brengt verzoeker een getuigenis bij van W.C., die dateert van 28 september 2025.

De Raad herinnert er vooreerst aan dat het Hof van Beroep oordeelde dat de daden verwerpelijk waren en indicatief voor een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en morele integriteit van anderen (arrest van 26 mei 2021, p. 42). Het Hof van Beroep stelde verder dat de ernst van de daden ook werd benadrukt door het feit dat ze gepleegd werden ten aanzien van mensen die bijzonder kwetsbaar zijn, zowel in hun levenspad als in hun toekomstperspectieven, die vaak niet over de meest basale goederen beschikken om in hun eigen basisbehoeften te voorzien. Tevens werd erop gewezen dat verzoekers gedrag en dat van de andere veroordeelden ontegensprekelijk een ernstige schending van de openbare orde vormt, zelfs indien de individuele deelname aan de feiten beperkt of van korte duur is (arrest van 26 mei 2021, p. 43). Samen met verweerder dient vastgesteld dat hieruit volgt dat de door verzoeker gestelde handelingen een zeer ernstige inbreuk op de fundamentele waarden van een moderne samenleving vormen en moreel verwerpelijk zijn. Verzoeker maakte misbruik van de bijzonder kwetsbare situatie van de slachtoffers die zich in een precaire situatie bevonden. Bovendien liet verzoeker zich, gelet op de lange incriminatieperiode en het feit dat verzoeker regelmatig aanwezig was op de parkings bij het instappen van de slachtoffers, meerdere keren in met mensensmokkel. Dergelijk gedrag getuigt van een immorele ingesteldheid, alsook een ernstig gebrek aan normbesef en respect voor zowel andere mensen als de Belgische wetten.

Dienaangaande stelt de Raad ook vast dat verzoeker blijkens het niet-betwiste feitenrelaas in maart 2017 in België aankwam en tussen 7 mei 2017 en 23 december 2017 (incriminatieperiode blijkens arrest van het Hof van Beroep te Brussel) bedrijvig was met mensensmokkel in plaats van het indienen van een verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat verzoeker naar het Verenigd Koninkrijk wou reizen en de problematiek van repatriëringen naar Soedan in 2017 kunnen geen afbreuk doen aan het feit dat verzoeker zich vanuit een illegale verblijfsituatie in 79 aangetoonde gevallen onledig hield met mensensmokkel; hetgeen des te meer geldt aangezien hijzelf blijkbaar ook naar het Verenigd Koninkrijk wou reizen.

Verweerder wijst er in de verweernota terecht op dat, hoewel verzoeker inderdaad de feiten *an sich* niet meer herhaald heeft sinds zijn veroordeling voor mensensmokkel, hij na zijn eerste veroordeling door de rechtbank

van eerste aanleg van Brussel in 2018 nog tweemaal werd veroordeeld voor andere strafrechtelijke feiten, respectievelijk in 2019 en 2022. Op 10 mei 2019 werd verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, veroordeeld tot een gevangenisstraf van negen maanden, een geldboete van 800 euro voor het onrechtmatig binnendringen in een havengebied met verzwarende omstandigheden, en illegaal verblijf. Op 11 oktober 2022 werd verzoeker door de Franstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 maanden en een boete van 8000 euro, met uitstel voor een periode van drie jaar, voor het bezit en verkoop van drugs. Deze veroordelingen wijzen erop dat het crimineel gedrag van verzoeker zich niet heeft beperkt tot de feiten die aanleiding gaven tot de definitieve veroordeling door het Hof van Beroep van Brussel in 2021, dat hij geen lessen getrokken had uit zijn eerste veroordeling door de rechtbank van eerste aanleg in Brussel in 2018 en dat hij de kansen die hem werden geboden om zijn houding ten aanzien van de maatschappij te veranderen niet heeft benut. Bovendien verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud van 9 januari 2025 dat hij nog steeds illegaal de medicatie Tramadol kocht (NPO, p. 8). Verweerder kon dan ook terecht concluderen dat uit verzoekers persoonlijk handelen ook een volgehouden en voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt.

Wat betreft het medisch attest van 19 september 2025 waaruit blijkt dat bij verzoeker binnen de grenzen van 3 consultaties geen alcohol- en druggebruik kon worden vastgesteld, dient opgemerkt dat dit gegeven op zich niet kan volstaan om het bestaan van een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving uit te sluiten. Het dient immers te worden beoordeeld in samenhang met alle omstandigheden van verzoekers individuele geval, waaronder de aard en ernst van de gepleegde feiten, het strafrechtelijke verleden van verzoeker en de overige elementen die wijzen op een eventuele duurzame gedragswijziging. Dat verzoeker op heden geen middelen meer zou gebruiken is, hoewel positief van aard, niet van die aard dat het de overige elementen die wijzen op een actueel gevaar voor de samenleving ontkracht. Ten overvloede merkt de Raad op dat het attest melding maakt van bloedanalyses (*"prise de sang"*) maar dat deze resultaten niet zijn bijgevoegd.

Met betrekking tot de getuigenissen die verzoeker bij het verzoekschrift en de aanvullende nota ter terechtzitting neerlegt, dient opgemerkt dat deze werden opgesteld ten behoeve van verzoeker en afkomstig zijn van personen uit zijn omgeving, zodat deze niet als objectieve elementen kunnen worden beschouwd. Deze getuigenissen zijn niet van die aard dat ze de overige elementen die erop wijzen dat verzoeker een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving vormt, kunnen ontkrachten.

Wat betreft het bij het verzoekschrift gevoegde attest van Actiris dient te worden opgemerkt dat verzoekers inschrijving bij een openbare dienst voor werkzoekenden geen element is dat erop wijst dat hij actueel geen werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving vormt.

Rekening houdend met de elementen van het dossier, treedt de Raad verweerder bij waar wordt gesteld dat niet kan worden uitgesloten dat verzoeker een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving vormt.

7. Nadat wordt aangetoond dat aan de twee cumulatieve voorwaarden is voldaan, dient ten slotte het evenredigheidsbeginsel in acht te worden genomen.

In de bestreden beslissing kan dienaangaande het volgende worden gelezen:
"*Nadat het CGVS heeft vastgesteld dat aan de twee cumulatieve voorwaarden om tot intrekking of weigering van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan is voldaan, dient ten slotte het evenredigheidsbeginsel in acht te worden genomen. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het evenredigheidsbeginsel inhoudt dat de bedreiging die een verzoeker vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt, moet worden afgewogen tegen de rechten die overeenkomstig deze richtlijn moeten worden gewaarborgd aan personen die voldoen aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d), van die richtlijn teneinde te bepalen of de vaststelling van een in artikel 14, lid 4, onder b), van die richtlijn bedoelde maatregel een aan die bedreiging evenredige maatregel is. (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en · de staatlozen, C-8/22, punt 67; HvJ 6 juli 2023, Budesamt für Fremdenwesen und Asyl/A.A., C-663/21, punt 33).*
Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie is de lidstaat aan de verzoeker, niettegenstaande de weigering van zijn status, wel nog steeds verplicht om de vluchteling op zijn minst de in het Verdrag van Genève neergelegde rechten toe te kennen waarnaar in voornoemd artikel 14, lid 6, uitdrukkelijk wordt verwezen, alsmede de in dat verdrag neergelegde rechten voor het genot waarvan geen rechtmatig verblijf is vereist (lawful stay of une résidence régulière), en dit onverminderd eventuele voorbehouden van de betrokken lidstaat uit hoofde van artikel 42, lid 1, van dat verdrag. Wat de rechten betreft die niet zijn opgesomd in artikel 14, lid 6 van voornoemde richtlijn, en waarvoor een rechtmatig verblijf vereist is, wijst het CGVS erop dat uit bewoordingen van de Vluchtelingenconventie blijkt dat dit de rechten betreft opgesomd in artikel 15 (recht van vereniging), artikel 17 (loonarbeid), artikel 18 (zelfstandige beroepen), artikel 19 (vrije

beroepen), artikel 21 (huisvesting), artikel 23 (ondersteuning van overheidswege), artikel 24 (arbeidswetgeving en sociale zekerheid), artikel 26 (bewegingsvrijheid), en artikel 28 (reisdocumenten). Aldus dient besloten te worden dat u nog steeds alle overige rechten vervat in de Vluchtelingenconventie en waarvoor geen rechtmatig verblijf vereist is, kan beschikken.
Dient er echter eveneens op gewezen te worden dat de weigering van de vluchtelingenstatus geen afbreuk doet aan de verplichting van de Belgische staat om de relevante bepalingen van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie na te leven. Het gaat onder meer om de verplichtingen die zijn neergelegd in artikel 7, dat ziet op de eerbiediging van het privéleven en het familie en gezinsleven, artikel 15, dat ziet op de vrijheid van beroep en het recht te werken, artikel 34, dat ziet op sociale zekerheid en sociale bijstand, en artikel 35, dat ziet op gezondheidszorg (HvJ 14 mei 2019, M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de. Vluchtelingen en de Staatlozen, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, punt 108-109).
Het CGVS wijst er verder op dat er nergens bepaald wordt dat de rechten en voordelen die moeten gewaarborgd worden aan de persoon die over de hoedanigheid van vluchteling beschikt, doch aan wie de status wordt ontzegd, uitsluitend kunnen worden of dienen te worden gevrijwaard door de commissaris-generaal. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat onderhavige beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus geen inmenging in uw privé-, familie- of gezinsleven uitmaakt. Het is evenmin deze beslissing die maakt dat u niet gerechtigd bent om te werken in België, dan wel geen recht zou hebben op sociale zekerheid en bijstand, en gezondheidszorg, doch wel de geldende wetgeving ter zake waarvoor het CGVS niet bevoegd is.
Verder blijkt uit uw verklaringen dat u niet gehuwd bent en u in België geen duurzame relatie heeft. Evenmin heeft u in België minderjarige kinderen of andere familieleden (CGVS, p. 5). Tijdens het eerste jaar in het opvangcentrum zou u een maand naar school zijn geweest, maar door problemen ten gevolge van drank, drugs en een slaaptekort, kon u hier niet mee verder gaan (CGVS, p. 7). Nu u geen drugs meer gebruikt – naast dan Tramadol als u droevig bent - en niet meer drinkt, zou u misschien wel een opleiding willen volgen of werken. U hebt geen officiële job gehad in België, u werkte een tijdje illegaal in de bouw.
Gelet op wat voorafgaat, besluit het CGVS dat onderhavige beslissing, waarbij u de vluchtelingenstatus geweigerd wordt, evenredig is aan de bedreiging die u vormt voor de Belgische samenleving."

Verzoeker stelt dat het, gezien de attesten van zijn vrienden, niet klopt dat de bestreden beslissing geen inmenging vormt in zijn privé-, familie- of gezinsleven, wijst op de bijzondere situatie in Soedan en voert aan dat hij in een situatie van onwettig verblijf terechtkomt, maar toont hiermee niet aan dat het evenredigheidsbeginsel *in casu* onvoldoende in acht werd genomen.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar artikel 14, lid 3 van Verordening (EU) 2024/1347 dat bepaalt:
"*3. Personen op wie lid 1, punten d) en e), of lid 2 van dit artikel van toepassing is, genieten de rechten die zijn vastgelegd in de artikelen 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33 van het Verdrag van Genève of daarmee vergelijkbare rechten, op voorwaarde dat zij in de lidstaat aanwezig zijn*."

Nergens wordt bepaald dat deze rechten en voordelen die moeten gewaarborgd worden aan de persoon die over de hoedanigheid van vluchteling beschikt, doch aan wie de status wordt ontzegd, uitsluitend kunnen worden of dienen te worden gevrijwaard door de commissaris-generaal. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat onderhavige beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus geen inmenging in verzoekers privé-, familie- of gezinsleven uitmaakt.

8. Rekening houdend met het voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld tot het weigeren van het verlenen van de vluchtelingenstatus, overeenkomstig oud artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet (thans artikel 14, lid 2 in samenlezing met artikel 14, lid 1, e) van Verordening (EU) 2024/1347), aangezien verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Aangezien werd vastgesteld dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving, dient hij bovendien overeenkomstig oud artikel 55/4, § 2 van de Vreemdelingenwet (thans artikel 17, lid 1, d) van Verordening (EU) 2024/1347) te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.
9. De bestreden beslissing stelt:
"*Wanneer het CGVS van oordeel is dat een verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 52/4, tweede lid en artikel 55/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, dient een advies te worden verstrekt over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.*
Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u niet direct noch indirect mag worden teruggeleid naar uw land van herkomst, Soedan. Een verwijderingsmaatregel is aldus niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet".

Artikel 52/4, lid 2 en artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet werden opgeheven bij respectievelijk artikel 48 en artikel 53 van de wet van 16 juni 2026.

De bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel, is terug te vinden in artikel 57/6, § 1, eerste lid, 9° tot 14° van de Vreemdelingenwet en is zowel toepasselijk op dossiers ingediend voor 12 juni 2026 als op dossiers ingediend vanaf 12 juni 2026 (op grond van artikel 57/11/1, § 2 van de wet) (*Parl.St*. Kamer 2025-2026, nr. 56-1401/001, p. 59).

Artikel 57/6, § 1, 9° en 12° van de Vreemdelingenwet stelt:
"*§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:*
[…]
9° om een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel op grond van artikel 3, 5) en 6), van Verordening (EU) 2024/1347 wanneer hij weigert de vluchtelingenstatus te verlenen op grond van artikel 14, lid 2, van die Verordening;
[…]
12° om een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel op grond van artikel 3, 5) en 6), van Verordening (EU) 2024/1347 wanneer hij de vluchtelingenstatus intrekt op grond van artikel 14, lid 1, b), d), of e), van die Verordening;".

In toepassing van 57/6, § 1, 9° en 12° van de Vreemdelingenwet dient de commissaris-generaal aldus een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel op grond van artikel 3, 5) en 6) van Verordening (EU) 2024/1347.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing een advies gegeven inzake de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit advies houdt op zich geen verwijderingsmaatregel in, maar gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van verzoeker niet, zodat het geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS 3 december 2020, nr. 249 122; RvS 28 september 2021, nr. 251 625).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt geweigerd overeenkomstig 14 lid 2 van de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 17 lid 1 d) van de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend zesentwintig door:

W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
A.-M. DE WEERDT	W. MULS